

Darahan V. Organization of the Interaction Between the Economic Protection Units of the National Police of Ukraine and other Subjects of Control over the Implementation of Public Purchasing during Counteracting Crimes in the Field of Public Purchasing

The article is devoted to the identification of the main areas of interaction between the National Police Protection Department of Ukraine and other entities in controlling the implementation of public procurement in counteracting crimes in the field of public procurement and developing proposals for improving such interaction.

The article deals with and analyzes the peculiarities of interaction between the units of the National Police Protection Department of Ukraine with the departments of the State Treasury Service of Ukraine, the Accounting Chamber of Ukraine, the Antimonopoly Committee of Ukraine and the State Audit Office of Ukraine.

The results of the study showed that interaction with other entities controlling the implementation of public procurement in counteracting crimes in the field of public procurement, as a rule, is carried out in the following areas: mutual information on detected violations during the tender; obtain information on budget programs that must be executed in accordance with the procedure established by the Cabinet of Ministers of Ukraine; obtain information on the amount of funding and the procedure for using funds in accordance with the code of classification of expenditures; Informing the Accounting Chamber on the consequences of considering the materials of the Accounting Chamber and on the responses taken⁴ holding joint meetings; appointment of an inspection of compliance with the legislation on the protection of economic competition by employees of the Antimonopoly Committee of Ukraine; exchange of information on new ways of committing crimes in the field of public procurement and ways of their detection; Involvement of employees of the State Audit Office of Ukraine in carrying out certain activities as a specialist; the appointment of the verification of economic entities by the employees of the State Audit Office of Ukraine.

The use of assistance from entities controlling the implementation of public procurement in the process of counteracting crimes in the field of public procurement is due to the following factors: each of the subjects of control has exclusive rights to control the implementation of public procurement, which do not have units of protection of the economy; the employees of the subjects of control have specific knowledge that can be used in the process of counteracting crimes in the field of public procurement, by attracting them as specialists.

According to the results of the study, it was concluded that today one of the ways aimed at solving existing problems of counteraction to crimes in the field of public procurement is the establishment of interaction between the units of the National Police of Ukraine's economic protection with other subjects of control over the implementation of public procurement.

Keywords: interaction; control; government procurement, crime counteraction; National Police.

УДК 343.9

М. Г. Колодяжний

ТЕОРЕТИЧНА ОСНОВА ФОРМУВАННЯ НОВИХ ПІДХОДІВ ДО СКОРОЧЕННЯ ЗЛОЧИННОСТІ В УКРАЇНІ

У статті здійснено спробу узагальнення теоретичних напрацювань західних кримінологів щодо розробки різних форм запобігання злочинності, які є відносно новими для вітчизняної правозастосовної практики. Подано загальний аналіз

стратегії зменшення можливостей учинення злочинів, надано визначення її поняття, перелічено складові.

Ключові слова: теорія запобігання злочинності, західна кримінологія, нові форми профілактики злочинності, стратегія зменшення можливостей учинення злочинів.

Постановка проблеми. Загальновідомо, що прагнення людей до безпеки є природним, адже воно визначається їх психікою. Тому не випадково протягом тривалого розвитку людство намагалось у різний спосіб гарантувати безпеку проживання, діяльності, переміщення певними територіями.

Доказом прагнення людей до безпеки є особливості давнього містобудування. Воно передбачало складну систему ровів, каналів, валунів, захисних споруд, товстих дерев'яних, а згодом кам'яних, стін, башт, які будувалися навколо самого міста. Тобто, це можна назвати елементами давнього ситуаційного запобігання не лише злочинності, а й іншим негативним проявам (нападам ворогів, утечі засуджених, потраплянню до міста небажаних осіб). Ця діяльність, безперечно, з часом еволюціонувала, змінила свої форми та засоби, проте одне залишилося незмінним: прагнення людей відчувати себе в безпеці, бажання захисту своїх прав (на життя, здоров'я, майно тощо).

Покращання результативності практики протидії злочинності в Україні не уявляється можливим без удосконалення кримінологічної теорії, розширення сучасного уявлення про традиційні напрями антикриміногенного впливу на злочинність. У нашій державі теорія запобігання злочинності є відносно статичною, адже спирається на загалом застарілу радянську кримінологічну думку. Теж саме можна твердити й про правоохоронну діяльність, що із запізненням реагує на динамічні зміни злочинності, посилення її транснаціонального характеру, різноманітні негативні глобалізаційні процеси. У підсумку більшість кримінологічних напрацювань не мають належного зв'язку з практикою органів кримінальної юстиції. Звідси виникає нагальна потреба посилення кримінологічної теорії, особливо сучасними та найбільш прогресивними підходами щодо реагування на загострення криміногенної ситуації, скорочення злочинності способом зміни її структури та характеру.

Беручи до уваги, що за останні кілька десятиліть розвинені західні країни світу (США, Канада, Велика Британія, країни-члени ЄС) досягли значного успіху у сфері контролю та мінімізації злочинності, стає очевидною потреба у вивченні теоретичних здобутків передусім західних учених, спрямованих на підвищення ефективності протидії злочинності, зменшення її «ціни» (чисельності жертв злочинів, витрат на утримання правоохоронних і судових органів, установ виконання покарань), зміщення акценту від каральної практики на профілактику.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичне підґрунтя для розвитку різних напрямів скорочення злочинності становить науковий доробок багатьох західних кримінологів. Зокрема, питання ситуаційного

запобігання злочинності розробляли Т. Беннетт, Р. Вортлі, Р. Кларк, Д. Корніш, Р. Спаркс, Д. Феррінгтон, Е. Хірш та інші; просторової профілактики злочинності – Дж. Джекобс, Р. Джефрі, О. Ньюман, П. Столлард, Патріція й Павло Брантингеми, Т. Кроу та інші; теорії «розбитих вікон» – Ф. Зімбардо, К. Кейзер, Дж. Келлінг, С. Лінденберг, Дж. Уілсон, Л. Штег та інші.

В Україні кримінологічний аналіз зарубіжного досвіду протидії злочинності здійснювався О. М. Бандуркою, В. В. Голіною, О. М. Литвиновим, В. І. Шакуном, О. Ю. Шостко тощо.

Формування цілей. Мета статті – узагальнення теоретичних напрацювань західних науковців, що визначають основу найбільш поширених сучасних напрямів скорочення злочинності, окреслення на цьому ґрунті перспектив розвитку вітчизняної правозастосовної діяльності.

Виклад основного матеріалу. Політика держав у сфері запобігання злочинності, включаючи західні країни, аж до першої половини ХХ ст. була доволі жорсткою та мала яскраво виражений каральний характер. Протидія злочинності спиралася загалом на державну репресію, залякування громадян жорсткістю кримінальних покарань, у структурі яких переважало позбавлення волі, допускалось довічне ув'язнення і страти винних у різний спосіб. Натомість профілактичним (некаральним) напрямом правоохоронної діяльності відводилась другорядна роль.

Проте, починаючи із 70-х рр. ХХ ст., поступове пом'якшення державної правозастосовної практики в США та низці європейських країн, на думку вчених і політиків-реформаторів, не повинно було сприйматися населенням як державна слабкість і недалекоглядність у сфері запобігання злочинності. Своєрідна прогалина реагування держави на злочинність має обов'язково заповнитись. Як показав час, це сталося через розширення некаральних напрямів кримінологічної профілактики, особливе місце в якій у західних країнах світу посіла стратегія зменшення можливостей учинення злочинів у її різних проявах.

Уперше вказана Стратегія була згадана на Сьомому конгресі ООН із запобігання злочинності та поводження з правопорушниками (Італія, м. Мілан, 1985 р.) [1, с. 89–91]. У матеріалах Конгресу ООН досліджувана Стратегія зводилася хіба що до поліцейського патрулювання. Проте пропонувалося розглядати її більш широко та залучати до неї більше коло напрямів і заходів запобігання злочинності.

Вивчення низки істотних ознак зазначеної Стратегії дає підстави для визначення її поняття. Зокрема, під нею розуміється законодавчо врегульована некаральна діяльність державних й недержавних суб'єктів, пов'язана зі зміною зовнішніх умов учинення злочинів та ускладненням формування й реалізації злочинної мотивації заходами нормативно-правового, технічного, організаційного, інформаційного, управлінського та іншого характеру, спрямована на запобігання злочинності й зменшення її негативних наслідків.

Потрібно наголосити, що підґрунтя сучасних підходів, охопнює стратегією зменшення можливостей учинення злочинів, у діяльності

правоохоронних органів західних країн, що базуються на принципах демократичної держави, було закладено ще в першій половині XIX ст. Указані підходи пов'язують із Р. Пілем – міністром внутрішніх справ Великої Британії. У законі про столичну поліцію (Metropolitan Police Act) від 1829 р. визначено засади діяльності новоствореної англійської поліції, які здебільшого називають «Дев'ятьма принципами Піля». Вони звучать так:

1. «Основна мета поліції – запобігання злочинності й безладом».
2. «Здатність поліції виконувати свої обов'язки залежить від громадського схвалення її дій».
3. «Поліція має забезпечувати добровільне співробітництво громадськості в дотриманні законності».
4. «Ступінь співробітництва громадськості, що може бути забезпечена, зменшується пропорційно необхідності застосування фізичної сили».
5. «Поліція забезпечує громадську підтримку не за рахунок громадської думки, а через постійну демонстрацію неупередженого служіння закону».
6. «Поліція застосовує фізичну силу так, як це необхідно для забезпечення законності й відновлення правопорядку, але після розуміння недієвості переконання і порад правопорушникам».
7. «Поліція має завжди підтримувати відносини з громадськістю, оскільки поліція – це громадськість і навпаки».
8. «Поліція повинна спрямовувати свої дії відповідно до своїх функцій і не має права узурпувати повноваження судових органів».
9. «Показником ефективності поліції є факт відсутності злочинності й безладів, а не показова демонстрація діяльності» [2].

Зауважимо, що перелічені принципи є актуальними у Великій Британії й на сьогодні; на них спираються у своїй роботі органи правопорядку більшості західних країн. З огляду на засади поліцейської діяльності, констатуємо, що вона в США та більшості країн-членів ЄС характеризується запобіганням злочинності з широким залученням громадськості й мінімальним застосуванням сили до злочинців і правопорушників. Ось чому поліцейські у Великій Британії не носять вогнепальну зброю під час виконання службових обов'язків, що серед іншого сприяє зміцненню авторитету й поваги у підданих цієї країни. Західні кримінологи та інші науковці у сфері запобігання злочинності поступово доповнили принципи Р. Піля. До речі, певні з перелічених принципів дещо в іншій інтерпретації закріплено в Законі України «Про Національну поліцію» 2015 року.

Відомий американський учений, представник так званої чикагської школи кримінології, розробник теорії «білокомірцевої» злочинності Е. Сазерленд ще в 40-х рр. XX ст. зазначав, що злочин може бути вчинений не лише під впливом збігу певних життєвих обставин, біологічної схильності. На його думку, вчинення злочину зумовлюється й ситуацією, що пов'язується з просторовими чинниками і місцем злочину, які мають криміногенний характер [3]. Тобто Е. Сазерленд, не відводячи середовищним чинникам основної ролі, не виключав їх криміногенної дії у механізмі злочинної поведінки.

У 1961 році канадсько-американська письменниця й теоретик міського планування Дж. Джекобс написала книгу «Смерть і життя великих американських міст» (The Death and Life of Great American Cities). У ній авторка як прихильник нового урбанізму критикувала створення міських кварталів, що складаються із великої кількості багатоповерхових будинків (як, до речі, й в Україні). Дослідниця зазначала, що подібний міський дизайн не сприяє зменшенню криміногенності, а, навпаки, провокує безконтрольність мешканців подібних житлових комплексів, що збільшує рівень злочинності [4].

Пізніше, у 1971 році Р. Джефрі з урахуванням праць Дж. Джекобс увів до наукового обігу поняття «запобігання злочинності способом дизайну середовища». Зазначимо, що завдяки науковим розробкам Р. Джефрі та інших учених, сформувався так званий просторовий підхід щодо скорочення злочинності, який здебільшого називають запобіганням злочинності способом проектування середовища проживання (Crime Prevention through Environmental Design - CPTED). Згідно з цією теорією відповідний дизайн громадського простору (вулиць, парків, скверів, мікрорайонів, житлових кварталів та інших місць загального користування) й використання у певний спосіб навколишнього середовища здатні скоротити злочинність й покращити загальний рівень життя людей [5]. Ця теорія вказує на важливість дотримання таких принципів, як «територіальність», що уміщує формування взаємозв'язку певних ділянок і споруд з групами осіб; «спостереження», зокрема неформальне, за громадським простором й контроль доступу до нього [6, с. 13].

Ідеї Р. Джефрі знайшли розвиток у працях американського архітектора О. Ньюмана. У 1972 р. він опублікував книгу й запропонував власну теорію під назвою «захисний простір» (Defensible Space). Учений обґрунтував думку, що недоліки фізичного середовища можуть сприяти злочинній поведінці. І навпаки, розроблення спеціальних проектів об'єктів нерухомості, особливо житлової, здатні знизити криміногенність й запобігти великій кількості злочинам [7; 8]. Теорія О. Ньюмана активно застосовується й сьогодні в багатьох країнах світу (США, Велика Британія, Нідерланди, Австралія, Канада, Південна Корея, Чилі) під час будівництва житла й реконструкції житлових кварталів. Ефективність запобігання злочинності з використанням можливостей «захисного простору» стали підґрунтям для створення міжнародної (International CPTED Association - ICA) та європейської (E-DOCA) асоціацій з питань безпеки міського середовища.

Унаслідок потужної наукової розробки нових підходів обмеження злочинності з використанням засобів просторового запобігання в 70-х рр. ХХ ст. у багатьох країнах, передусім західних, значно зростає роль програми запобігання злочинності на кшталт «Сусідське спостереження» (Neighborhood Watch), яка набула широкого поширення. Подібні програми спираються на ідеї, запропоновані Дж. Джекобс, Р. Джефрі та О. Ньюманом. Низка розроблених програм профілактики злочинності в США та Великій Британії охоплюють такі профілактичні заходи, як: громадський нагляд за територією проживання; ушляхетнення місць загального користування;

вирубка кущів; поліпшення освітлення вулиць; усунення перешкод для максимального спостереження громадянами території мікрорайону. Із 70-х рр. XX ст. уряди західних країн на регулярній основі проводять кримінологічні дослідження стану безпеки на державному й місцевому рівнях; серед населення поширюється інформація про рівень злочинності та шляхи її запобігання.

У 80-х рр. XX ст. теорія «захисного простору» (екологічного дизайну) була розширена завдяки іншим *know how* у сфері протидії злочинності. Такою можна назвати теорію «розбитих вікон». Її розробниками стали Дж. Уілсон та Дж. Келлінг [9]. Науковці емпірично обґрунтували зв'язок рівня криміногенності окремих місцевостей з їх санітарним станом, естетичним виглядом, якістю облаштованості й доглянутості [10]. Звідси – рівень злочинності менший там, де мешканці й місцева влада більше піклуються про чистоту та порядок.

Просторовий підхід у поясненні детермінації злочинності застосували також канадські вчені Патріція та Павло Брантингеми, які опублікували книгу під назвою «Середовищна кримінологія» (*Environmental Criminology*). У ній науковці описали відмінні риси злочинності на різних ділянках міст і мегаполісів, запропонували поняття «територія-генератор» злочинів. Ці території пропонувалося вважати своєрідною умовою вчинення злочинів, оскільки вони наділялися підвищеним рівнем криміногенності [11].

Ідею значення криміногенного впливу ситуації (навколишнього середовища) при вчиненні злочину підтримували американські соціологи М. Готтфредсон й Т. Хірші. Науковці зазначали, що хоча злочинність є природним і загалом закономірним соціальним явищем сучасного розвитку, проте лише однієї злочинної мотивації осіб недоводить для здійснення кримінальних посягань. Для цього потрібні відповідні ситуаційні стимули, які полегшують таку мотивацію та сприяють її реалізації [12].

Одну з найбільш значущих концепцій протидії злочинності у 80-х рр. XX ст. запропонував Р. Кларк, назвавши її «ситуаційною профілактикою» (*Situational Crime Prevention – SCP*). Її напрями та заходи спрямовані на зменшення можливостей учинення злочинів з огляду на таких п'ять основних напрямів діяльності:

- а) створення умов для ускладнення вчинення злочину;
- б) збільшення ризикованості незаконної поведінки;
- в) зниження вигідності злочинної діяльності;
- г) скорочення провокацій;
- д) недопущення поширеної практики виправдань [13].

Теоретичну й практичну значущість ідей, запропонованих свого часу Р. Кларком та іншими науковцями щодо ситуаційного запобігання злочинності, доводить праця Д. Грехема й Т. Беннетта «Стратегії запобігання злочинності в Європі та Північній Америці» (*Crime Prevention Strategies in Europe and North America*) (1995 р.). У роботі, окрім так званого первинного запобігання злочинності, яке у вітчизняній кримінології носить характер загальносоціального запобігання, участі громадськості у цій діяльності,

плануванні запобігання злочинності, акцент переносився на різноманітні й уже згадані вище напрями ситуаційного запобігання злочинності [14], які охоплюються стратегією зменшення можливостей учинення злочинів.

Висновки. Виходячи з вищевикладеного, констатуємо:

1) західна теорія запобігання злочинності є більш прогресивною порівняно з вітчизняною кримінологією з огляду на реалізацію прикладної функції та зв'язку з практикою профілактики злочинності;

2) стратегія зменшення можливостей учинення злочинів, як показує західна теорія і практика протидії злочинності, є одним з найдієвіших сучасних напрямів скорочення злочинності та правопорушень;

3) структуру стратегії зменшення можливостей учинення злочинів складають такі напрями (теорії, підходи) запобігання злочинності, як: ситуаційне запобігання злочинності; просторова (середова, екологічна) профілактика; запобігання злочинності шляхом архітектурного планування; теорія «розбитих вікон»;

4) з огляду на сучасний стан розвитку науки і технологій, стратегія зменшення можливостей учинення злочинів може бути доповнена реалізацією заходів профілактики злочинності в межах програм «Безпечне місто» (Safe City) і «Розумне місто» (Smart City); складними технічними системами відеоспостереження; використанням можливостей штучного інтелекту та нанотехнологій; поширенням серед населення спеціальних програм і додатків до комп'ютерів і смартфонів, які полегшують діяльність поліції та підвищують її ефективність; картографуванням злочинності (геолокаційні системи оцінки топографії місцевої та регіональної злочинності) тощо;

5) правоохоронна діяльність Національної поліції України, інших органів державної влади та місцевого самоврядування має охоплювати проаналізовані вище, а також нові для України підходи щодо скорочення злочинності, які успішно реалізуються в США, Великій Британії, Канаді, Австралії, країнах-членах ЄС для запобігання багатьом злочинам (крадіжкам, зокрема поєднаним з проникненням у житло; грабежам; розбоям; хуліганствам; угонам автотранспорту; знищенню майна; іншим формам вандалізму);

6) в Україні має бути активізована наукова розробка нових підходів щодо скорочення злочинності з урахуванням сучасного прогресивного зарубіжного досвіду в цій сфері.

Використані джерела:

1. Конгрессы ООН по предупреждению преступности и уголовному правосудию: [сб. материалов]: в 3 кн. / Нац. акад. правовых наук Украины; НИИ изуч. пробл. преступности им. акад. В.В. Сташиса; кол. сост.: В. В. Голина, М. Г. Колодяжный; под общ. ред. В.В. Голины. Кн. 2. Киев: Ред. журн. «Право Украины»; Харьков: Право, 2013. 184 с.

2. The Principles of Policing (1829). URL: <https://improvingpolice.wordpress.com/2015/04/19/the-principles-of-policing-1829/> (дата звернення: 05.03.2018).

3. Sutherland E. H. Principles of criminology / 4-th ed. Chicago: J. B. Lippincott . 1947. 643 p.
4. Jacobs J. The Death and Life of Great American Cities. New York: Random House, 1961. 472 p.
5. Jeffery C. R. Crime prevention through environmental design. Beverly Hills: Sage Publications, 1971. 290 p.
6. Полянцева Е. Р. Архитектурно-планировочные средства обеспечения безопасности гражданских зданий : автореф. дис. ... канд. архитектуры. Санкт-Петербург, 2016. 24 с.
7. Newman O. Defensible space: crime prevention through urban design. New York: Macmillan, 1972. 264 p.
8. Кияненко К. В. Архитектура и безопасность: «Защищающее пространство» Оскара Ньюмана. *Архитектурный вестник*. 2011. № 5. С. 87-92.
9. Wilson J. Q., Kelling G. L. The police and neighborhood safety: Broken windows. *Atlantic Monthly*. 1982. March. P. 29-38.
10. Колодяжний М. Г. Антикриміногенний потенціал теорії розбитих вікон. *Юридичний журнал*. 2014. № 2-3. С. 64-67.
11. Brantingham P. L., Brantingham P. J. Situational crime prevention in practice. *Canadian Journal of Criminology*. 1990. Vol. 32. P. 17-40.
12. Hirschi T., Gottfredson M. The distinction between crime and criminality. Critique and explanation: Essays in honor of Gwynne Nettler. 1986. P. 55-69.
13. Clarke R.V. «Situational» crime prevention: Theory and practice. *British Journal of Criminology*. 1980. Vol. 20, №. 2. P. 136-147.
14. Graham J., Bennett T. Crime Prevention Strategies in Europe and North America; 2 ed. Helsinki: European Institute for Crime Prevention and Control, 1995. 138 p.

Стаття надійшла до редколегії 12.03.2018

Колодяжний М. Г. Теоретическая основа формирования новых подходов к сокращению преступности в Украине

В статье осуществлена попытка обобщения теоретических наработок западных криминологов по разработке различных форм предупреждения преступности, которые являются относительно новыми для отечественной правоприменительной практики. Приведен общий анализ стратегии уменьшения возможностей совершения преступлений, дано определение ее понятия, перечислены составляющие.

Ключевые слова: теория предупреждения преступности, западная криминология, новые формы профилактики преступности, стратегия уменьшения возможностей совершения преступлений.

Kolodyazhnyi M. Theoretical Basis of the Formation of New Approaches to the Reduction of Criminality in Ukraine

The article attempts to generalize theoretical developments of Western criminologists on the development of various ways and forms of crime prevention. Most of these areas are relatively new for law enforcement activities in Ukraine. The article lists the circumstances that indicate the relevance of the study of this problem and the significance of comparative legal criminological research.

The purpose of the article is the generalization of theoretical developments of Western scholars, which determine the basis of the most common modern trends in crime reduction, outlining on this basis the prospects for the development of domestic law enforcement activities.

It is noted that Western countries changed the priorities of crime prevention with a gradual rejection of repression in favor of more effective and cost-efficient criminological prevention. The strategy of reducing the possibilities of committing crimes plays an important role in the formation of a progressive crime prevention system abroad. Numerous scientific developments of Western scientists over the past 50 years have made the given Strategy the most popular, effective and cost-efficient. Significant contribution to the Western theory of crime prevention was carried out by scientists who studied the issues of situational prevention, the spatial approach to crime reduction, the theory of «broken windows» etc.

The conclusions indicate that the structure of the strategy for reducing the possibilities of committing crimes consists of: situational and spatial prevention; the theory of «broken windows»; use of modern achievements of science and technology in the field of counteraction to crime; mapping crime, etc. It is noted that Ukraine should adopt the positive foreign experience of Western countries in preventing many self-interest and violent crimes, based on the relevant criminological theory.

Keywords: the theory of crime prevention, western criminology, new forms of crime prevention, the strategy of reducing the possibilities of committing crimes.

УДК 343.146

В. В. Кузнєцов

НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ ПОРЯДКУ ЗБЕРІГАННЯ РЕЧОВИХ ДОКАЗІВ СТОРОНОЮ ОБВИНУВАЧЕННЯ

У статті, на основі моделювання можливих ситуацій, проаналізовано положення національних нормативно-правових актів, що регулюють правовідносини у сфері зберігання речових доказів стороною обвинувачення при проведенні кримінального провадження. На основі виявлених недоліків розглянуто напрями удосконалення порядку зберігання речових доказів стороною обвинувачення та запропоновано конкретні зміни до чинного кримінального процесуального законодавства України.

Ключові слова: речові докази, порядок зберігання речових доказів, схоронність тимчасово вилученого майна, зберігання тимчасово затриманих транспортних засобів.

Постановка проблеми. З моменту усвідомлення необхідності чітких і зрозумілих правил та процедур розслідування кримінально караних діянь виникла природня потреба у визначенні порядку зберігання речових доказів суб'єктами розслідування. Указаний порядок є важливою організаційною складовою досудового розслідування, яка обов'язково повинна відповідати принципам гармонійності, очікуваності, передбачуваності [1], щоб бути прийнятною та визнаною усіма суб'єктами. Також порядок зберігання речових доказів повинен повністю забезпечувати виконання завдань кримінального провадження із захисту особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, охорони прав, свобод та законних інтересів